

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 315/2020
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирослав Пупац, адвокат из ..., против туженог „Директна банка“ а.д. Крагујевац, ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о сукобу месне надлежности између Основног суда у Новом Саду и Трећег основног суда у Београду, у седници одржаној 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари месно је **НАДЛЕЖАН** Основни суд у Новом Саду.

Образложење

Тужилац је дана 11.05.2020. године поднео је тужбу Основном суду у Новом Саду, ради утврђења ништавости одредбе уговора о кредиту и враћања датог на основу ништаве одредбе уговора.

Решењем П 6169/2020 од 18.05.2020. године, Основни суд у Новом Саду се огласио месно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности тог решења предмет је уступио Трећем основном суду у Београду.

Трећи основни суд у Београду није прихватио месну надлежност, па је предмет доставио Врховном касационом суду, ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали негативни сукоб месне надлежности, на основу овлашћења из члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08, ... 88/18) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је за поступање у овом предмету месно надлежан Основни суд у Новом Саду.

Одредбом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова је прописано да основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

У конкретном случају ради се о грађанскоправном спору између физичког лица и банке, ради утврђења ништавости одредбе уговора о кредиту у вези накнаде трошкова обраде кредита и враћања датог по тој одредби уговора. Приликом претходног испитивања тужбе Основни суд у Новом Саду, коме је тужба иницијално поднета, огласио се месно ненадлежним, са образложењем да су странке у приложеном уговору о кредиту предвиделе надлежност Трећег основног суда у Београду у случају спора. Овакав став Основног суда у Новом Саду није сагласан са чланом 19. Закона о парничном поступку. Наиме, у предметном случају се не ради о искључивој месној

надлежности. Постојање споразума странака о пророгацији месне надлежности не производи дејство уколико се тужени на њега није позвао, истицањем приговора месне ненадлежности суда коме је тужба поднета. Тужени у овој фази поступка није ни упознат са чињеницом да је против њега поднета тужба, па није ни био у ситуацији да се позове на примену споразума о месној надлежности.

Из изложеног следи да није било формалних услова на страни Основног суда у Новом Саду да се огласи месно ненадлежним у складу са споразумом о месној надлежности странака. На постојање споразума којим се уговара месна надлежност суда не води се рачуна по службеној дужности, како се то погрешно наводи у решењу од 18.05.2020. године.

Следом изнетог, применом члана 22. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци овог решења.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић